

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně: **S. G.**
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-125407-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j.: MV-125407-4/SO-2015 (dále jen *napadené rozhodnutí*), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též *prvoinstanční správní orgán* nebo *správní orgán I. stupně*) ze dne 2. 7. 2015, č. j.: OAM-8449-10/TP-2015 o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 67

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o pobytu cizinců*).

2. Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti.
3. Dne 25. 5. 2015 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců.
4. Dne 2. 7. 2015 vydal správní orgán I. stupně pod č. j.: OAM-8449-10/TP-2015 rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že se s ohledem na § 67 zákona o pobytu cizinců zabýval nejprve délkou řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatelce a nepřetržitostí jejího pobytu na území. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě víza nad 90 dnů za účelem „zaměstnání“ s platností od 9. 1. 2009 do 30. 9. 2009. Dále pobývala na území na základě povolení k trvalému pobytu žadatel na OAMP – 88 za účelem „jiné“ s platností od 4. 5. 2009, které bylo žalobkyni nepřetržitě prodlužováno do 4. 5. 2012. Z evidence Azyl II bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že žalobkyně požádala na území České republiky o udělení azylu dne 14. 5. 2012. Na základě těchto údajů dospěl správní orgán k závěru, že nepřetržitost pobytu na území nebyla zachována, neboť žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany až 10 dnů po skončení platnosti povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že vzhledem k nesplnění požadavku trvání lhůty nepřetržitého pobytu žadatelka nesplňuje podmínky § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců.
5. K ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců správní orgán uvedl, že případy, kdy lze udělit pobyt z důvodů hodných zvláštního zřetele, musí být odůvodněny výjimečnými skutečnostmi. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 10 Ca 361/2009-44 správní orgán poukázal na to, že žadatelka neuvedla a neprokázala žádné důvody hodné zvláštního zřetele. V případě žadatelky nebyly zjištěny skutečnosti výjimečné či vyžadující povolení k trvalému pobytu. K tomuto ustanovení tedy správní orgán shrnul, že podmínky v něm stanovené splněny rovněž nebyly. Žadatelka splnila podmínku § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala dne 25. 5. 2015, tj. do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.
6. Pokud se jedná o ustanovení § 67 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tento na daný případ dle správního orgánu nelze použít. Proti důvodům uvedeným v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí námitky žalobkyně jak v odvolání, tak v žalobě nesměřují, a proto se touto částí odůvodnění soud blíže nezabývá.
7. Pokud se jedná o ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, k tomu prvostupňový správní orgán uvedl, že žadatelka není osobou mladší 15 let a v jejím případě není známo žádné zdravotní omezení. Žadatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné důvody, které by mohly být shledány jako důvody hodné zvláštního zřetele, na jejichž základě by mohla získat povolení k trvalému pobytu. Proto podle tohoto ustanovení nelze postupovat.
8. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí žadatelka předložila potvrzení o odebrání věci z přijímacího střediska cizinců Zastávka, kterým dokládala, že řízení o azylu bylo zahájeno dne 4. 5. 2012. K tomuto dokladu správní orgán uvedl, že z evidence je zřejmé, že řízení o

udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 14. 5. 2012, tato skutečnost nebyla v průběhu řízení o udělení azylu zpochybňována.

9. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, o které žalovaný rozhodl tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. K nedodržení lhůty nepřetržitého pobytu z důvodu pozdního podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany odvolací orgán uvedl, že z informačního systému vyplývá, že dne 4. 5. 2012 odvolatelka učinila prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Potvrzení o odebrání věci neprokazuje, že téhož dne bylo zahájeno řízení o mezinárodní ochraně. Toto řízení bylo zahájeno dne 14. 5. 2015 podáním žádosti. Odvolací orgán odkázal na § 10 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), ze kterého vyplývá, že zákon o azylu rozlišuje mezi projevením úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany a žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž až s žádostí výslovně spojuje zahájení řízení o mezinárodní ochraně. V daném případě tedy řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno až dne 14. 5. 2012, v důsledku čehož byla narušena nepřetržitost pobytu na území.
10. K odvolací námitce, že při rozhodování o povolení trvalého pobytu měl prvostupňový správní orgán zvážit překročení lhůty pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany o pouhé 3 dny a tuto skutečnost měl promítnout do úvahy o naplnění podmínek stanovených v § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, odvolací orgán uvedl, že odvolatelkou tvrzené důvody nedosahují intenzity důvodů hodných zvláštního zřetele. Odvolatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly opožděnost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tvrzení, že odvolatelka nemá faktickou možnost upravit si jinak pobyt na území, odvolací orgán uvedl, že zamítavé rozhodnutí v této věci neznamena ztrátu možnosti dalšího legálního pobytu na území. Svůj pobyt může legalizovat i na základě jiného pobytového oprávnění. Odvolací orgán dále poukázal na to, že existence výjezdního příkazu s platností od 25. 5. 2015 do 23. 6. 2015 znamená rovněž přerušování nepřetržitosti pobytu, a proto by bylo znemožněno splnění podmínky nepřetržitého pobytu po požadovanou dobu. Odvolací orgán dále zmínil, že žádosti odvolatelky o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno, takže naléhavost situace získat trvalý pobyt nebyla potvrzena. Prominutí nesplnění podmínky nepřetržitosti pobytu na území musí být odůvodněno skutečnostmi výjimečnými nebo za daných okolností naléhavě vyžadujícími udělení trvalého pobytu. K námitce, že správní orgán odvolatelku nevyzval, aby odstranila vady žádosti a tyto skutečnosti označila, odvolací orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 As 103/2011-62, ve kterém byl vysloven závěr, že je na žadateli, aby uvedl takové skutečnosti. Není důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, jestliže ministerstvo se nevyjádřilo k návrhu k odstranění vad žádosti. Pokud tyto měly spočívat v neuvedení důvodů zvláštního zřetele hodných. Existenci těchto důvodů musí tvrdit žadatel sám, neboť se jedná o řízení o žádosti, které je ovládáno dispoziční zásadou. Bylo tak povinností odvolatelky tvrdit a prokázat existenci důvodů hodných zvláštního zřetele.
11. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba, ve které žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *správní řád*) a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu vyplývajícími z § 89 odst. 2 správního řádu.

Správní orgány porušily zásadu materiální pravdy deklarovanou v § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu s § 67, 75 a 174a zákona o pobytu cizinců, byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.

12. Správní orgány obou stupňů přepjatě formalisticky vyložily § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to především pojem „*cizince podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu*“. Správní orgány vyložily toto ustanovení nežádoucím restriktivním způsobem v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 215/12.
13. Správní orgány rovněž pochybily, když naprosto nesprávně a v rozporu se zásadou individualizace rozhodování vůbec nebraly ohled na skutečnost, že žalobkyně vyjádřila svůj úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu již dne 4. 5. 2012, tj. v poslední den platnosti jejího pobytového oprávnění, které jí bylo uděleno na základě jejího postavení oběti zločinu obchodování s lidmi. Dne 4. 5. 2012 se žalobkyně dostavila do příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde odevzdala své věci a vyjádřila svůj úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu, což jí bylo umožněno až dne 14. 5. 2012.
14. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nedostály tak požadavkům vyplývajícím ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu a zatížily tak svá rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.
15. Žalobkyně vyslovila názor, že její žádosti o trvalý pobyt mělo být vyhověno za užití § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
16. Dle žalobkyně se správní orgány nevypořádaly s dikcí § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně odkázala na právní závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99. Vzhledem ke skutečnosti, že s žalobkyní probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany téměř tři roky, tedy značně dlouhou dobu, je zřejmé, že přestože nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena, správní orgán se měl nepochybně zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí. To však správní orgány neprovedly. Správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
17. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se zabýval konkrétně individuálními okolnostmi daného případu, a to i přesto, že žalobkyně neuvedla ve svém odvolání žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly opožděnost podání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v rámci řízení před správními orgány obou stupňů netvrdila nic o tom, že o udělení mezinárodní ochrany žádala z důvodu vycházejícího z jejího postavení oběti v rámci zločinů obchodu s lidmi. Žalobkyně netvrdila nic o skutečnosti, že jí nebylo ze strany příjímacího řízení Zastávka umožněno podat včas žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně konkrétní důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí opožděnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany netvrdila. Okolnosti daného případu v žádném ohledu nenaznačovaly, že by dopady napadeného rozhodnutí mohly znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a žalobkyně takovou skutečnost ani netvrdila. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

18. Při ústním jednání zástupce žalobkyně zopakoval důvody uvedené v žalobě a zdůraznil, že to bylo ministerstvo, které určilo termín, kdy mohla žalobkyně žádost podat. Odkázal dále na 30 odst. 1 zákona o azylu, podle kterého učinění prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu znamená, že cizinec je oprávněn pobývat na území do podání žádosti. I z tohoto ustanovení lze tedy dle jeho názoru dovodit, že pro posouzení dodržení lhůty stanovené zákonem o pobytu cizinců je třeba přihlídnout k tomu, kdy žalobkyně učinila prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Z důvodů uvedených v žalobě navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
21. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
22. Podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.
23. Co se týče prvního žalobního bodu, žalobkyně poněkud vágně namítala porušení jednotlivých ustanovení správního řádu správními orgány. Ohledně namítaného porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaným, soud konstatuje, že tuto část žalobní námitek pokládá za nedůvodnou, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 až 6 napadeného rozhodnutí) vyplývá zcela jasně, z jakých důvodů odvolací orgán zamítl odvolání žalobkyně, na základě jaké právní úpravy tak učinil, jakými úvahami se při tom řídil a z jakých podkladů vycházel. K údajnému porušení § 89 odst. 2 správního řádu, žalobkyně nikterak nespecifikuje, v čem žalovaný toto ustanovení porušil, soud má nicméně za to, že tato námitka je nedůvodná, neboť žádné vady, pro které by bylo napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu,

v napadeném rozhodnutí neshledal. Pakliže žalobkyně namítala porušení základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně porušení zásady legality, zákaz zneužití pravomoci, ochrany dobré víry, souladu s veřejným zájmem (§ 2 správního řádu), materiální pravdy (§ 3 správního řádu), zásady součinnosti s dotřenými osobami (§ 4 správního řádu), pak má soud za to, že tyto námitky byly spíše výrazem nespokojenosti žalobkyně s vyřízením (zamítnutím) její žádosti než toho, že by správní orgány tyto zásady v daném případě skutečně porušily. Jak vyplývá z odůvodnění níže, soud nemá za to, že by došlo k porušení § 67, § 75 či § 147a zákona o pobytu cizinců.

24. Žalobkyně dále namítla přepjatě formalistický výklad § 67 zákona o pobytu cizinců správními orgány, a to především pojem „*cizince podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu*“. V tomto jazykovém znění byl § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v důsledku novely č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, od 1. 1. 2011. V důvodové zprávě k novele č. 427/2010 Sb. bylo uvedeno: „*Účelem navrhovaných změn je zpřesnění stávajícího znění § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zamezení účelovému podávání žádostí o trvalý pobyt podle tohoto ustanovení. Současné znění § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává jasnou odpověď na otázky, jaké druhy pobytu se do 4-letého nepřetržitého pobytu na území započítávají. Stanovuje se tak, jaký druh pobytu se započítává do 4 let nepřetržitého pobytu na území pro účely žádosti o povolení k trvalému pobytu. Pro zachování nepřetržitosti pobytu na území se stanoví mezidobí v délce 7 dnů mezi ukončením legálního pobytu a podáním žádosti o mezinárodní ochranu.*“ V konkrétním případě žalobkyně správní orgány vyšly ze skutečností, které jim byly známy z vlastní úřední činnosti, tj. že žalobkyně pobývala na území ČR na základě víza nad 90 dnů za účelem „zaměstnání“ s platností od 9. 1. 2009 do 30. 9. 2009. Dále žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu za účelem „jiné“ s platností od 4. 5. 2009, které bylo žalobkyni prodlužováno do 4. 5. 2012. Pak došlo k desetidennímu přetržení nepřetržitého pobytu, neboť žalobkyně požádala na území ČR o udělení azylu dne 14. 5. 2012. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 4 potvrzení o odebrání věci ze dne 4. 5. 2012, předložené žalobkyní, v přijímacím středisku cizinců Zastávka na adrese Havířská 514, 66484 Zastávka, kde měla žalobkyně hlášený pobyt od 4. 5. 2012 do 1. 6. 2012, nepotvrzovalo, že by dne 4. 5. 2012 bylo zahájeno řízení o mezinárodní řízení, neboť k zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany mohlo dojít jen žádostí podanou v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožnil. Žalobkyně tedy nesplnila, byť pouze o 3 dny, podmínku uvedenou v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Azs 167/2017 – 46). Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že žalobkyně např. v rámci soudního přezkoumávání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2013, č. j. OAM-128/ZA-ZA06-K01-2012 vůbec neargumentovala tím, že by svou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodala 14. 5. 2012, ale již 4. 5. 2012 (viz usnesení NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, založené ve správním spise). Výše uvedené závěry nejsou dle soudu v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 215/12 ve věci odpovědnosti státu za nezákonně provedenou domovní prohlídkou, resp. některými obecnými závěry tam

uvedenými. V rámci vypořádání se s druhým žalobním bodem se soud vypořádal i s *třetím žalobním bodem*; obě žalobní námitky shledal soud nedůvodnými.

25. K námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností a postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu, považuje soud za potřebné uvést následující. Žalobkyně bez jakéhokoli kontextu vytrhla z odůvodnění napadeného rozhodnutí poslední větu uvedenou v závěru napadeného rozhodnutí. Soud nesouhlasí s výtkou žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Nesouhlas se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval odvolacími námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné (viz § 76 odst. 1. písm. a) s.ř.s.), neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí a je srozumitelné, výrok není rozporný s odůvodněním, výrok má oporu v zákoně (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS). Správní orgán I. stupně, jak plyne z odůvodnění jeho rozhodnutí, se zabýval každým odstavcem § 67 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k žalobkyni a jí podané žádosti o trvalý pobyt podle tohoto ustanovení. Nelze přisvědčit obecné výtce žalobkyně ohledně porušení § 3 správního řádu správním orgánem I. stupně. Soud má za to, že tato žalobní námitka je nedůvodná.
26. Žalobkyně v žalobě vyslovila názor, že správní orgán I. stupně měl její žádosti vyhovět za použití § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze prominout splnění podmínek v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu hodných zvláštního zřetele. Důvody hodné zvláštního zřetele představují neurčitý právní pojem. Zákon o pobytu cizinců totiž nespecifikuje, o jaké důvody by se mělo přesně jednat, a naopak ponechává na uvážení správních orgánů, zda jsou u konkrétního cizince dány. V této souvislosti odkazuje soud na bod [19] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 9 Azs 249/2017-49, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]těžovatel se mýlí ve svém názoru, že žalovaný měl při vymezení neurčitého pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ povinnost uvést konkrétní případy, které pod něj spadají. Vyčerpávající vymezení neurčitého pojmu není z povahy věci možné. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016 – 16).“. Tvrdit a prokázat existenci takových důvodů je výlučně na cizinci podávajícím žádost dle § 67 zákona o pobytu cizinců (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 3 A 160/2014- 58 nebo ze dne 27. 7. 2017, č.j. 3 A 160/2015-41), což však žalobkyně neučinila (viz strana 5 napadeného rozhodnutí, strana 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Soud tuto žalobní námitku pokládá za nedůvodnou.

27. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že se správní orgány nevypořádaly s dikcí § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
28. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl, že „[17] K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplyvá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.“
29. Soud má za to, že osobní situaci žalobkyně správní orgán I. stupně posuzoval již z hlediska jednotlivých ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Tak k § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně je osobou v produktivním věku, nejedná se o osobu mladší 18 let, ani starší 65 let, správnímu orgánu není známo žádné zdravotní omezení žalobkyně, žalobkyně je matkou A. G., nar. ..., státní příslušnost: Ukrajina, který nemá na území České republiky žádným způsobem upravený pobyt a lze předpokládat, že se na území vůbec nenachází atd. Ze správního spisu nevyplynuly žádné skutečnosti, pro které by bylo možné zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt podanou podle § 67 zákona o pobytu cizinců považovat za nepřiměřeně zasahující do jejího rodinného a soukromého života, a které by tak mohlo založit rozpor s čl. 8 Úmluvy. Z uvedených důvodů pokládá soud i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
30. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. března 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu